

▲ جولای ۲۰۲۰، پس از دودهمه مبارزه با طالبان، این گروه نه تنها از بین نرفت بلکه با قدرت میدانی خود آمریکا را به میز مذاکره و در نهایت تسلیم و خروج کشاند.

چندانی برای مذاکراتی که ضمن آن طالبان به عنوان یک جنبش سیاسی به رسمیت شناخته شود، نداشتند. طالبان هم نمی خواست به کرزای مشروعیت ببخشند، چون او را دست نشانده خارجی ها می دانست و مذاکره را تا خروج نیروهای خارجی رد کرد. همچنین پس از آنکه برهان الدین ربانی، رئیس سابق ائتلاف شمال و از مخالفان طالبان، مسئولیت شورای عالی صلح را به عهده گرفت، در سپتامبر ۲۰۱۱ در جلسه ای توسط یکی از اعضای طالبان که ادعا می کرد پیامی از طرف رهبر طالبان برای او دارد، ترور شد.

در ژانویه ۲۰۱۲ قطر با حمایت امریکا به طالبان اجازه داد تا در دوحه برای خودش دفتر سیاسی باز کند، تا امکان مذاکره در کشوری بی طرف فراهم باشد. اما قبل از آن، طالبان گفت وگوهای اولیه را به تعلیق درآورد و امریکایی ها را به نقض توافق برای آزادی زندانیان طالبان در گوانتانامو متهم کرد. کرزای به قطر به عنوان طرف پشتیبان در مذاکرات اطمینانی نداشت. اما سرانجام طالبان در ژوئن ۲۰۱۳ دفتر خود را با نام «امارت اسلامی افغانستان» افتتاح کرد؛ اتفاقی که کرزای با آن بشدت مخالفت کرد و آن را تلاش طالبان برای به رسمیت شناخته شدن خواند؛ او مذاکرات را متوقف کرد.

طالبان در مذاکرات، خواستار آزادی رهبران خود از گوانتانامو بود و برای نقد کردن خواسته اش، یک امتیاز مهم در دست داشت؛ یک اسیر جنگی امریکایی که در سال ۲۰۰۹ در شرق افغانستان گرفته بود. سرانجام در یک دوره مذاکرات مشقت بار با میانجیگری قطر، در مه ۲۰۱۴ دولت او با ما با آزادی پنج رهبر طالبان از زندان گوانتانامو، با طالبان به توافق رسید؛ توافقی که دولت آن را یک پیروزی نامید و امیدوار بود سبب مذاکرات بیشتر